
Szöllősi Mátyás

SIMON PÉTER

RÉSZLET

Simon már ott állt az előtérben, ahová csak kevés fény hatolt be, és ahonnan néhány ajtó nyílt. Érezte, hogy a fény hiánya a hőmérsékletben is megmutatkozik. Hátul, ahol már csak a csupasz, szürkés fal tátongott, aránytalanul távol tőle, egy lépcső vezetett lefelé. Talán a pincehelyiségekhez, gondolta. Mivel azonban a lépcső jobbra kanyarodva kijátszotta a kíváncsiszkodó tekinteteket, így ebben az esetben a Simonét is, nem volt biztos benne, hová hatol le az, aki lelépdel a fokokon. És a hideg meg a félhomály nem is biztatta, hogy utánajárjon. Minden ajtó faborítású volt, egyforma, még a háború előtti időszakból. Kis ablak nyújtózott mindegyiken, amit egytől egyig fekete rács fedett, s amin a kezét is nehezen tudta volna bedugni, olyan szűk volt a kialakított, négyzet alakú rés. Mégis, vágyott rá, hogy megpróbálja, mert közben fölfedezte, hogy a rács mögött húzódó homályos üvegen apró mélyedések vannak. És maga az üveg is az a fajta recés üveg volt, amit mindig meg akart érinteni, ha csak lehetősége volt rá. Lassan dugta be a kezét. Aztán határozottan meg kellett tolnia a karját, hogy a kézfej vastagabb része átfurakodjon a rácson, s hogy végre elérje a recés üveget. Megnyugtató volt a változékonysága. Az apró barázdák és egyenetlenségek az alapvetően tiszta felületen, s ahogy az ujjbegyével megérintette, olyan volt, mint a ruganyos bőr, ami ráadásul nedves is. Újra eszébe jutott, hogy ezeknek a készetéseknek képtelen ellenállni, és arra jutott, nem először, hogy talán nem is érdemes vívódnia velük. Leküzdhetetlennek tűntek, s tudta, a legtöbb ideje az ellenük folytatott harccal telik el, és ennek már nem látta értelmét. Eszébe jutott az is, hogy az üveg ugyan homályos, de belülről mégis láthatja, aki esetleg ott van. Megijedt, hogy hirtelen kinyílik az ajtó, és rászólnak, ne tapogassa az üveget, miközben a keze könnyen be is szorulhat a fémek közé. Sőt, a hirtelen ajtónyitás következtében akár előre is zuhanhat. Gyorsan ki akarta húzni a kézfejét, de a rács nem engedte. A vastagabb résznél mintha satu szorult volna rá, és hiába ráncigálta, sehogy se szabadult ki. Ráfogta a másik kezét az alkarjára, hátha úgy nagyobb erőt tud kifejteni, de a ráncigálás, a feszítés csak egyre erősebb fájdalmat okozott. Érezte, hogy hámlik a bőre, s hogy a húson át mintha a csontot karcolná a

fém. Körbepillantott, hogy jön-e valaki, aki segíthet rajta, de közben arra gondolt, hogy nem volna szerencsés, ha bárki, aki épp ide érkezik, azt látná, hogy az ablak rácsába szorult kézzel álldogál egy ajtó előtt, mint valami szerencsétlen, aki csapdába esett a saját ostobasága miatt. Nem hihette, hogy értelmes, elfogadható magyarázatot képes adni rá, ha bárki megkérdezi, mi történt pontosan. Egyre sűrűbb lett benne a düh és a tehetetlenség keveréke. Visszanézett a kis ablakra. A keze ökölbe szorulva feszült a rács mögött. Kiengedte, hogy valamivel lazább legyen. A szorítás enyhült. Majd, szinte ösztönösen, elfordította a kezét, hogy srégen álljon, mert újabb késztetése támadt, hogy a sarkokhoz igazítsa, és úgy már alig érezte a fém érintését a bőrén. Végül, bár nem tudatosan, inkább csak egy megérzésre hagyatkozva, elkezdte kifelé húzni a kezét abban a szokatlan tartásban, és a rácsot alig érintve már szabad is volt. Végre leengedhette, hogy a karizmaiban beállt feszültség oldódhasson. Hátrébb lépett, hogy kellő távolság legyen közte és az ajtó között. Észrevette, hogy az ajtókon nincs számozás, s hogy tényleg teljesen egyforma mind. Maga a tér is, ahogy benne állva meg tudta ítélni, egy kockára emlékeztetett. Amint körbenézve megvizsgálta az egymással szemben elhelyezkedő lapjait, vagyis a falakat, úgy látta, egyforma méretűek, s hogy az ajtók is mintha szabályos rend szerint volnának elhelyezve rajtuk. Ez persze nem volt meglepő, az viszont igen, hogy a méretbeli összefüggések foglalkoztatják. Nem emlékezett rá, hogy korábban bármikor megvizsgálta volna, egy helyiség oldalai miként viszonyulnak egymáshoz. Az pedig különösen szokatlan volt, hogy ezeket az arányosságokat szépek és érthetőnek találta. Volt a méreteken és az arányokban valami kellemes, még úgy is, hogy sejtette, nem sok köze van a valódi összefüggésekhez, hiszen a szemmértékére hiába hagyatkozik, s hogy nincs is lehetősége, sem képessége alaposabb vizsgálatnak alávetni a dolgot. Bántó volt a felismerés, pedig nem is emiatt érkezett ide. Akkor vette csak észre, hogy a padló, ami a gyenge fényben addig nem igazán került a látóterébe, fekete és fehér, négyzet alakú kőlapokból áll, melyek szimmetrikusan, váltva helyezkednek el a talpa alatt, mintegy meghatározva, hogyan is lépjen, ha lépni akar. Nem volt biztos abban, hogy az ajtó, ahol áll, az az ajtó-e, amin be kell kopogtatnia. Izgalom fogta el, hogy beengedik-e egyáltalán, hiszen ő – nem tudta már félresöpörni ezt az érzést – nem egészen az, akinek gondolja magát, s hogy még inkább nem az, akinek gondolja majd talán, aki ajtót nyit. Megriadt, hogy nem a saját nevéen szólítják majd. Még úgy is, hogy már olyan ismerős az a név, hogy odakapja a fejét, ha mondják – jutottak eszébe a csupán néhány órával korábban történtek. Tisztán emlékezett rá,

ahogy sétál a park felé, és valaki azt kiáltja, talán az egyik kapualjban állva, vagy egy kocsi ablakán kihajolva, hogy Péter, nem pedig azt, hogy Simon. És ő mégis hátrafordult. Nem tudta, hogy csak a félelem, az ijedtség miatt-e, vagy mert tényleg a sajátjának érzi már azt a másik nevet. Ebből a bizonytalanságból erőt merített. Mintha a kétség hajszolná előre, nem a bizonyosság. Körbejárt, de fogalma sem volt, melyik az az ajtó. Hármast szám, jutott eszébe, de sehol se látott hármast, és ami azt illeti, más számokat se. Végül arra jutott, hogy talán teljesen mindegy is, hová kopogtat be. Közlebb lépett az egyik ajtóhoz, majd két rövidet koppintott a faburkolaton. Érezte, hogy ez kevés. Hogy így biztosan nem veszi észre senki, s hogy álldogálhat akár egész nap itt az ajtó előtt, semmi nem fog történni. Koppantott még egy határozottat, megerősítve a szándékát, de aztán elrántotta a kezét. Arra gondolt, amint ismét körbepillantott, nem valószínű, hogy most bárki idejön, de fogalma sem volt, mire alapozza mindezt. A kinti szél megmozdította az előtérbe vezető üvegajtót. A fémkeret recscent egyet, mintha ketté akarna törni, és Simonnak az az érzése támadt, hogy sosincs teljesen egyedül. Ismét kinyújtotta a karját, hogy kopogjon, amikor a rács mögötti üvegen elmozdult a fény, mintha magát az üveget hajlították volna meg, aztán a fénycsík leszaladt a felületről, és eltűnt a sötétben. Rájött, hogy valaki, aki az ajtó túloldalán áll, kinyithatta az üveglakot, de a kis négyzet olyan sötét volt, hogy semmit se látott. A szél mozgása hallatszott még kintől, Simont mégis zavarta a körülötte egyre határozottabbá váló csönd. Mintha bentől hatolt volna kifelé. Nem tudta, van-e elég bátorsága ahhoz, hogy ha kinyílik az ajtó, belépjen. Enyhe légmozgást érzékelt. Így már biztos volt, hogy nyitva az ablak, de az nem volt egyértelmű, hogy csupán a huzat vagy egy emberi kéz nyitotta-e ki. Oldalra mozdította a fejét, mert abban reménykedett, hogy meglátja, ha valaki bentől figyeli őt, azonban a sötétben sehogy se hatolt át a tekintete. Csak a levegő finom áramlását érezte, meg valami keserű, áporodott szagot, ami a színházi kelléktár félhomályát jutatta eszébe. A tárgyakat és az ott dolgozókat, akikkel képtelen volt egy értelmes szót váltani. Az ajtó repedéseit még látta ugyan, de közöttük ott volt a tátongó lyuk, s már a rács vonalai sem látszóttak, hiszen azok is ugyanolyan fekete színűek voltak, mint a mögöttük fokozatosan mélyülő sötét. Simon hosszan meredt előre. Egyrészt várta, hogy az arcára áramló hideg levegőn kívül valami más is felbukkanjon, másrészt a sötét mintha vonzotta volna, és ahogy egyre jobban figyelt, majdnem előredőlt, arccal neki az ajtónak, s csak úgy tudta kiegyensúlyozni magát, hogy az egyik lábával hirtelen előrelépett. Megigazította a kabátját. Kissé le is porolta magát, arra

gondolva, hogy ha most mégis kinyílik az ajtó, rendbe szedetten álljon ott. Már kerekítette a száját, hogy megszólaljon. Meg is fogalmazódott benne egy egyszerű mondat, de aztán elbizonytalanodott, mert sejtette, hogy nagyon kellemetlenül érezné magát, ha kiderülne, senki sincs ott. Ha csupán az ürességhez beszélne. – Én vagyok – mondta ki mégis. Rádöbbsent, hogy a mondat szerencsére semmiben sem gátolja, hiszen nevet nem mondott, és az a kijelentés, hogy ő az, alapjában véve igaz volt. Még akkor is, ha netán az, aki hallja, másnak hiszi, mint aki ő valójában. Megcsillant valami a sötét részen, és Simon már biztos volt benne, hogy valaki áll az ajtó mögött. Arra gondolt, hogy jó ideje várhat, bár nem tudta, miért gondolja ezt. – Én vagyok – ismételte meg a mondatot, mert válasz nem érkezett. Megijedt, hogy a bent álldogáló nem hallja, és ő szóra akarta bírni. Most minden csöndes volt körülötte. Olyan hosszán, hogy Simon előbb tanácsalanná vált, majd az unalomhoz hasonló érzés töltötte el, és azon gondolkodott, hogy elmegy, s majd később visszajön.

– Te vagy az? – szólalt meg valaki odabent. Simon úgy hallotta, női hang. Egy lépéssel hátrébb lépett. Meglepte a hang mélysége, és az is, hogy úgy érzi, gyanakvás van benne, de aztán rájött, hogy csak azért gondolja ezt, mert valójában őbenne van. Méghozzá azért, mert ez a kérdés sehogy se volt egyértelmű neki. Nem tudta, a nő a kis ablakon át látja-e egyáltalán, vagy csak egyszerűen kiszólt, hogy megtudja, ő-e az, mármint Péter – hiszen azt nem gondolhatta, hogy az a valaki azt hiszi, Simon, ez biztosnak tűnt –, a lényeg mégis ugyanaz volt, hogy ezek szerint sokkal körülményesebb lesz a bejutása, mint ahogyan abban reménykedett. Ha nem egy nő kérdezi ezt, bizonyára jobban megijedt volna, és azonnal elmegy. Egyébként is vágyott rá, hogy a tiszta levegőn legyen, mondjuk egy padon üldögélve, ahol élvezheti a friss, téli ürességet, illattalanságot, elfelejtve pár percre mindent, s legfőképp önmagát. Azonban így, hogy megszólalt, és a másik számára is nyilvánvaló lett a jelenléte, nem volt már hová mennie. Azt sem tudta, hogy az, aki odabent áll, mit lát belőle, alapvetően az előtérben is sötét volt. Arra gondolt, hogy a nőnek, mivelhogy idős, bizonyára rossz a szeme, s hogy emiatt a kérdés valóságossága is kétes. Kíváncsi lett, hogy ha netán mégis látja, valóban azt a másikat, vagyis Pétert látja-e benne. Tudta, csakis akkor engedi be, ha igenlő választ ad, ami ugyanakkor félelmetes volt, mert már nemcsak arról van szó, gondolt rá közben, hogy egy cél elérése érdekében akár hazudni is képes, hanem sokkal többről. Azok után, ami az elmúlt napokban történt, nem tudott úgy tekinteni erre a kérdésre és a lehetséges válaszára, ami ne kérdőjelezné meg, ki is ő tulajdonképpen.

Újra végiggondolta mindezt, mert a csöndben lehetősége volt rá. Tudta, hogy másnak kell lennie. Most legalábbis biztosan, pont azért, mert egyrészt eddig hiába ragaszkodott ahhoz, hogy bebizonyítsa, ki ő, egyfolytában falakba ütközött. Mintha egy erő azt akarná, hogy ő maga is másnak higgye magát, és egyébként is, kezdett belefáradni a folyamatos ellenkezésbe. Másrészt úgy látta, végre, egy kis kerülővel elérheti a célját. Megszerezheti, ami ahhoz kell, hogy a dolog végére járjon, s hogy nyugodtan lehessen megint csak önmaga. Tudta, hogy ha igennel felel, bemehet. Csak épp abban nem volt biztos, hogy mit is jelent az az igen. Amint újra körbenézett a szabályos vonalak határolta térben, minden idegennek és fenyegetőnek tűnt. Azt is sejtette, hogy ha bemegy, rengeteg mindennek meg kell felelnie, amikről közben semmit se tud, és egyszerre érezte ezt rendkívül kockázatosnak, és mégis játéknak, ami korábban mindig a szabadságot jelentette neki. Hallotta, hogy az ajtó túloldalán a nő egy kulccsal bajlódik. A csörgés, tompán ugyan, de áthallatszott a vastag faajtón, ami aztán résznyire kinyílt, ezt még a félhomályban is jól látta, de rögtön megakadt, nem tárult ki teljesen, majd hirtelen visszacsukódott, mintha az a valaki meggondolta volna magát. Simon elbizonytalanodott. Már teljesen felkészültnek érezte magát a belépésre, és közben arra koncentrált, hogy a hangja magasságán is változtat majd, bár nem tudta, mélyíteni kellene-e inkább, vagy emelni rajta egy kicsit, hogy jobban hasonlítson arra, akinek most képzelte magát. Ez a momentum azonban, hogy a nő visszacsukta az ajtót, összezavarta. És úgy tűnt, ki is esett a szerepéből, amire pedig tudatosan készült. Egyre biztosabb volt benne, hogy nem lesz olyan könnyű bejutnia, mint hitte még az előbb, és ez lelombozta a kedvét. Hirtelen mintha egy kezét látott volna kinyúlni, amint igazgatja a kis kémlelőnyílás üvegét. A sötét négyzetben aztán nem egy kéz, hanem egy arc körvonalai jelentek meg, és koncentrálnia kellett, közelebb is hajolt, hogy jobban lássa a nőt. A kis nyílás egyébként akkora volt, Simonnak eszébe is jutott, hogy úgy néz ki, mintha pont erre a célra alakították volna ki, hogy a nő arca elférhessen benne. A négyzet alak szabályosan keretezte azt. És látszott, a nő nem először tekint már ki az ablakon. A szeme körbejárt, mintha keresné, de sehogy se találta Simont. És ő, miután eltelt egy kis idő, hátrafordult, mert azt hitte, áll valaki mögötte, és a nő azt a valakit figyeli. Senki nem volt ott, csak szemben egy másik, barna ajtó egy ugyanolyan négyzettel a közepén. Simon visszafordult. Ismét a nőre nézett, de nem találta meg a tekintetét, mintha a nő képtelen volna pontosan rá nézni, s ez szörnyen zavarta. Feszült lett a gondolatától, hogy a nő ezek szerint nem ismeri fel benne azt a másikat. Nem

annak látja, de még csak össze se téveszti vele, mondta ki halkán, és így sokkal valószínűbbé vált, hogy nem engedi be. Elhajolt, majd oldalra lépett, de a nő a mozdulataira sem reagált olyan gyorsan, mint ahogyan arra ép szemmel képes valaki. Már oldalról vizsgálta a kis ablakban elhelyezkedő arcot, ami, akár csak az elmúlt napokban megjelenő korábbi arcok, nem volt teljesen ismeretlen számára. Vak lehet, gondolta Simon. Csupán egy méter választotta el őket egymástól, ám a távolság, ahogy megítélte közben, mégis sokkal nagyobb volt. Egyre biztosabbá vált, hogy a nő, bár talán érzékeli őt, mégsem egészen úgy, ahogyan arra az ember általánosságban gondolna. Ez a felismerés elsőre megnyugtató volt, vagyis hogy a nő nem látja őt, s így nem tévesztheti össze senkivel – tehát viselkedésében lehet akár önmaga is. Másodjára azonban, amikor arra gondolt, hogy mindenképp meg kell újra szólalnia, feszélyezni kezdte, hogy a nő fogyatékosága, ha valóban erről van szó, nem hátrány, hanem éppen hogy előny, ami talán egy különleges érzékenységben mutatkozik meg. Úgy sejtette, amint megszólal, elárulja magát. És hogy teljesen mindegy, hogy néz ki, milyen a mozgása, hogyan viselkedik, milyen árulkodó jelek rejtőznek a mozdulataiban, amik arra utalnak, ő nem az, akinek a nő esetleg eleve gondolja, vagy akinek ő most látszani akar, mert nem a látvány a döntő, hanem tényleg a hang, amit kiad. És úgy érezte, hogy ebben a helyzetben – mivel izgult is, miután ezek a gondolatok átfutottak az agyán –, nem lesz képes olyan lazán, természetesen elváltoztatni a hangját, mint általában. Egyrészt azért, mert nem is tudja, milyen a hangja annak, akivel annyian összekeverték az elmúlt napokban, és akit a nő egyébként jól ismer, ahogyan arról neki információja van. Másrészt pedig, ha a nő vak, akkor talán a legkisebb rezdülésből, bizonytalanságból, hangsúlyváltoztatásból is tudja majd, ő nem az, akinek mondja magát, hiszen a hallása bizonyára élesebb, mint egy átlaghallgatóé. Sőt, gondolta tovább a dolgot, az is lehet, hogy már az eddigi mondati alapján is tudja, ő nem az a bizonyos Péter, és számára az a mozzanat, hogy a nő visszazárta az ajtót, szintén erre utalt. Nem volt már több ideje ezen elmélkedni, olyan hosszú ideje figyelték egymást a résen keresztül. Simon közben rádöbbsent, hogy ez a két nagyon különféle figyelem ráadásul egy olyan valakire irányul, aki itt sincs. Összeszorította a szemét, hogy még homályosabban lássa az amúgy is félhomályban tengődő előteret, mint ha idomulnia kellene a nőhöz, vagy legalábbis ahhoz, amit most, talán a saját megnyugtatója miatt, gondolt róla, és alig hallhatóan kipréselte magából harmadszor is ugyanazt a mondatot. Ő maga nem ismerte fel a saját hangját, és már egészen biztos volt benne, hogy a nő szó nélkül bezárja

az ablakot, s hogy a belépési szándéka ezzel végképp megghiúsul. Kinyitotta a szemét. A szél mozgása nem hallatszott kintről, s mivel mozdulatlanul állt a kőburkolaton, a belső tér is néma volt. A nő arca nem mutatkozott már ott a négyzet alakú résben, ami megerősítette benne az érzést, hogy jobban teszi, ha elindul kifelé. Mielőtt azonban megfordult volna, úgy vette észre, az ablak talán még mindig nyitva van. Nem látta, hogy megtörne a fény a négyzetben, mely arra utalt, hogy a nő nem hajtotta vissza a üveget, és ez biztatta, hogy lépjen közelebb. Megint érezte a bentől áramló levegőt az arcán. Várt, hogy a nő esetleg újra kiszól neki, feltesz egy-két kérdést, amire legalább válaszolhat, még ha úgy könnyen ki is derülhet, ő valaki más. Tanácstalanul állt ott, mert a finom suhogáson kívül nem hallott semmit. A nő mintha várna a túloldalon, erre gondolt, csak éppenséggel nem tudta, mire, s hogy miért nem szólal már meg, hogy kiderüljön, aminek ki kell derülnie, és egyre jobban bosszantotta, hogy látszólag értelmetlenül telik az idő. Közelebb lépett, hogy hátha úgy hallja a nőt a túloldalon, de az ajtó kellően vastag volt ahhoz, hogy a mozgás, ha volt egyáltalán, vagy egy lélegzetvétel, rejtve maradjon. Az az ötlete támadt, bár igen bizarrnak tűnt, és értelmetlennek is, hogy ismét bedugja a kezét a rácson. Elkezdte foglalkoztatni, hogy a nő talán arra vár, hogy megérinthesse. Bár semmi sem bizonyította, mégis arra gondolt megint, hogy a nő vak. És ha így van, akkor nem látta őt az előtérben állni, s bizonyára egy érintés számára sokkal többet jelent, mint bármiféle válasz, amit adhat. Megemelte a karját, de azonnal le is engedte, mert nevetségesnek találta az ötletet. Hiszen mit bizonyít az, ha bedugja a kezét? Még úgy is, ha a nő netán tényleg megérinti majd. Legfeljebb azt, hogy ő valaki más, mint akire a nő számít, ha számít egyáltalán bárkire is. Ha a hangja nem volt egyértelműen más, a kezének érintése nyilván az lesz, s szinte biztos volt benne, hogy ha megteszi, azzal végérvényesen elárulja magát. Mégsem tudott ellenállni a gondolatnak, ami annyira idegen volt, mintha nem is a sajátja volna. Föltúrta a kabátujját, ameddig csak tudta, és, akárcsak korábban, megtolta a karját egy határozott mozdulattal, hogy a keze átfurakodhasson a szűk rácson. Azonban most nem is igazán volt szükség erre, mert a kézfeje könnyedén hatolt át a fémek között, és teljesen beleveszett a sötétbe. Azt hitte, azonnal megérint valamit, mintha a túloldalon várnák az érkezését, de a bent uralkodó hidegen kívül nem érzett egyelőre semmit. Megmozgatta az ujjait, majd megfeszítve előretolta őket, hogy a lehető legtávolabb érjenek. Az alkarja lúdbőrözött. Eszébe jutott az is, hogy a keze és a karjának egy része teljesen védtelen, s hogy ő maga sem érti, miért dugta be szinte

az egészet, mégis elengedhetetlennek tűnt, mintha a bizalmáról kellene biztosítania a bent lévőket, akiről azt sem tudta, kicsoda. Még beljebb tolt a karját. Majdnem olyan mélyen, hogy a vállával érintse a hideg fémeket, de úgy meg olyan közel volt az ajtóhoz, hogy nem volt képes az egyensúlyát megtartva állni. Kissé visszahúzódott, s amikor már éppen lankadni kezdett a figyelme, valami váratlanul megérintette. Összerezszent, a lába is megre-megett, majd ösztönösen visszahúzta az egész karját, de egy pontnál tovább nem volt képes, mert a rács a gyors, kilengő mozdulattól ellentartott. Érezte már, hogy egy kéz tapogatja a kezét. Valóban úgy, mintha vizsgálná, kihez is tartozik, kinek a keze lehet, és az a gondolat, hogy a végtagja most elárulja, izzasztani kezdte. Kényelmetlen volt ez a pozíció, az ajtó is igen közel volt, a feje egészen a rács előtt, kissé fázott is, amire csak ráerősített a várakozás izgalma és bizonytalansága. Rémület fogta el, hogy a karja szabad préda, s hogy a bent lévő gyakorlatilag azt tehet vele, amit csak akar. Eszébe jutott, hogy akár le is vágthatná. Düh és értetlenség fogta el azonnal önmagával szemben, hogy hogyan jut eszébe ilyesmi, s hogy miért ilyen bizalmatlan. Rögtön utána arra gondolt, hogy amikor korábban ellazította a karját, és a megfelelő tartásba helyezte, könnyen, gyakorlatilag egyetlen mozdulattal képes volt kiszabadítani, s hogy ha úgy akarná, bizonyára most se volna másként. Ez a gondolat megnyugtatta. A kéz, amely a sötétben hozzáért, közben végigtapogatta az egész alkarját, majd a csuklóját fogta meg. Mintha megvizsgálná, milyen a formája, s ő jobbnak látta, ha ellazítja a karját, pont annyira, hogy még egyenes maradjon, de hogy közben az ujjai, sőt a teljes kézfeje lazán pihenjen az egyébként puhának tűnő sötétben, mivel az ismeretlen kéz nem tűnt ellenségesnek. Kezdett hozzászokni a szokatlan pozícióhoz, miközben már nem a kéz ért hozzá, hanem sorban különféle ismerős anyagokat tapintott ki, amikről nem tudta, hogyan és honnan kerültek az ujjai közé. Lehunyta a szemét. Vízhez ért először, azonnal fölismerte, amint az ujjai elmerültek benne. Aztán fokozatosan keményebb, de még mindig nagyon lágy, puha szövetek voltak ott szemben, selyem, bársony és vászon, majd könnyű, s aztán egyre szilárdabb fa, talán fenyő és tölgy, gondolta hirtelen. Beljebb nyúlva földet tapintott, murvát, kavicsot, egészen durva és kemény köveket, és egyre súlyosabb, számára ismeretlen anyagokat, simára csiszolt éleket, miközben hangokat is hallott, egy kiáltást, majd nevetést. Mintha valaki kergetne valakit. Utánkapott, hátha eléri, ha a testét nem is, legalább a szavait, mert egyre ismerősebb lett a hang, mintha a saját hangja szólna bent, de mire a fülével rátapadt az ajtóra, hogy halljon néhány szót, már nem volt más, csak néma

csend. Fölnyitotta a szemét. A karját pedig, mert a hirtelen támadt csöndtől megijedt, egy határozott mozdulattal kirántotta a sötétből. Pislogott néhányat, s közben arra gondolt, hogy bizonyára csak képzelte az egészet, hiszen annyi minden átfutott mostanában az agyán, hogy olyasmit is érzékel, ami nincs is. Visszahúzódott az ajtóhoz, majd, mivel jobb ötlete nem volt, és a kíváncsisága nem hagyta nyugodni, bekopogott. Meglepődött, mert szinte azonnal kinyílt az ajtó, és a tömör sötét, amit addig csak a kis négyzetben látott, megnagyobbodva tátongott előtte.

– Gyere csak be – mondta a nő. A hangjában nem volt semmiféle utasítás. Simon, bár tétovázott még egy kicsit, mert ismét arra gondolt, hogy ő nem Péter, hiába is hiszi sorban mindenki annak, lassan meggyőzte magát, hogy már nem is igazán tud tenni ez ellen, legfeljebb úgy, ha belép az ajtón. Látni akarta a nőt teljes életnagyságban, bent azonban teljesen sötét volt. Simon hiába várt arra, hogy fény gyullad. Hogy a nő esetleg felkapcsol egy lámpát, ez sehogya se következett be. Amint előrébb lépett, megbotlott valamiben. Előredőlt, s egy pillanatra azt hitte, nem lesz képes megtartani az egyensúlyát, és belezuhan a sötétbe. A lábizmai egyelőre azonban megtartották, állva maradt. Érezte, hogy már egészen másfelé néz, mint amikor belépett, s így azt sem igen tudta, merre találja az ajtót. Jobbnak vélte, ha mozdulatlanul áll. Észrevette azonban, hogy a sötétben nehezen tud egy helyben maradni, mintha valami folyamatosan arra késztené, hogy elmozduljon, mégis várt még, hátha megszólal a nő. A hang alapján képes lehet tájékozódni, erre gondolt, de akárhogy fülelt, nem hallott semmit. Pedig a nő ott van a közelben, hiszen egy perce sincs, hogy kinyitotta az ajtót, és neki azt is hallania kéne, ha arrébb megy, döbrent rá. Fölemelte mindkét kezét, hátha kitapint maga mellett egy biztos pontot, aminek nekítámaszkodhat, s amiből következtethet a hollétére, de nem talált egyik irányba sem ilyen pontot, és már abban sem volt biztos, hogy egy olyan előszobában van, amit elképzelt, mikor belépett. Semmit sem ért el a kezével. Úgy érezte, a körülötte sötétlő tér jóval nagyobb, mint amit elgondolt, s hogy ezek szerint a képzelete is egészen másként működik, mint amit vár tőle. Megmozdult a levegő. Azt hitte, arrébb kinyitottak egy ajtót. – Gyere már – hallotta a nőt valahonnan távolról. Ez a távolság megrémítette. Egyrészt, hogy az odavezető utat neki is meg kell tennie, másrészt, hogy magára hagyták, miután bejött. Simon a nő hangjából azt érezte ki, hogy neki tudnia kéne, merre menjen, s hogy értetlenkedve, de talán még nem gyanakodva mondja, hogy legyen már gyorsabb, mintha valami határozott dolga volna vele. Ebből arra következtetett – miközben félelmetes volt szá-

mára úgy gondolkodni erről, és önmagáról, hogy egyetlen tagját sem látta –, hogy a nő számára mégiscsak ismerős, és csakis Péterre gondolhat, ha rá gondol. Úgy vélte, egyedül nem képes eligazodni a sötétben. Főleg akkor, ha csakis önmagára gondol folyton, s hogy egy hangot, még ha ismerős is, nem lehet követni, csak ha állandóan szól, és egy ilyen hatalmas térben nehéz a forrását beazonosítani, hiszen bárhonnán jöhet. Látni továbbra sem látott semmit, hiába várta, hogy a szeme fokozatosan hozzászokik a benti sötéthez. Eszébe jutott az is, hogy megkérdezi, merre kell mennie, de rájött, hogy ha azt akarja, a nő bízson benne, nem teheti, mert talán az, akinek most hiszi, a sötétben is könnyen eligazodna, ha valóban ő volna itt. Ha ő volna Péter, de erre egyelőre képtelennek mutatkozott. Nem tudta, mennyi ideje van rá, hogy beérje a nőt anélkül, hogy az rájönne, ő valaki más. Abban pedig nem reménykedhetett, hogy a nő visszajön, karon fogja és elvezeti a sötéten át oda, ahová mennie kéne. Mintha a nő bizalma elsősorban abban rejlene, hogy önállónak tartja, és nem abban, hogy segít neki. Ezek a gondolatok jártak a fejében. Aggódni kezdett, hogy ha nem mozdul meg, talán egy idő után már nem is lesz lehetősége rá, mintha pont a mozdulatlanság, és nem a mozgás miatt veszne el a sötétben. Ami azonban ennél is aggasztóbb volt, hogy lehet, nincs is olyan része a lakásnak, vagy ennek a térnek, már inkább csak így gondolt rá, ahol megláthatja ismét a nőt, akinek az arcát – bár emlékezett rá, hogy amikor látta, ismerős volt – nem tudta felidézni. Sőt, az is eszébe jutott, pedig talán két perc sem telt el azóta, hogy bejött az ajtón, aminek ráadásul még igen közel kellett lennie hozzá, hogy soha többet, egyáltalán nem fog látni semmit. Mintha már nem is volna szüksége rá, és meglepte, hogy úgy reagál a sötétre, mint amihez tulajdonképpen hozzá lehet, sőt, idővel hozzá is kell szoknia. Nem tehetett mást, elindult az egyik irányba, hátha pont az lesz, amerre mennie kell, mint ahogy az ajtót is véletlenszerűen választotta ki. Abba már bele se mert alaposabban gondolni, hogy mi történik majd, ha nem is ott van, ahol lennie kellene, és az egész bejövetele egy tévedés. A padlót határozottan érezte a lába alatt. Előrelépett néhányat, s közben szinte várta, hogy beleütközzön valamibe, vagy csupán változást érezzen a cipőn keresztül a talpa alatt, egy szőnyeget, vagy hogy megváltozik a burkolat anyaga, amin lépked. Maga előtt tapogatott a sötétben, majd váratlanul egy falhoz ért. A simára vakolt felületen nem érzett semmi egyenetlenséget, viszont a fal mentén haladhatott tovább, ami már egy biztos irányt jelentett, még ha hirtelen nem is tudta, jobbra vagy balra induljon el. A nő hangját ugyan képes volt felidézni magában, de azt, hogy merről jött, lehetetlenség volt. Balra

indult, de aztán megállt, hogy hallgatózzon. Hátha mozdul egy ajtó, vagy újra megszólal a nő, és akkor a hang mégiscsak eligazítja, így, hogy már nem olyan rengeteg, csak két irány közül kell választania. Nem hallott semmit. Sokáig haladt a fal mentén, s még azzal együtt is, hogy csak aprókat lépett, úgy érezte, nagyon eltávolodhatott már az ajtótól. Rádöbbsent, hogy érdemes lett volna számolnia a lépteit, hogy ha megfordulni kényszerül, tudja, mennyit kell visszalépnie ahhoz, hogy pont az ajtó magasságáig érjen, de ezt a lehetőséget elszalasztotta.